

Palestina a Izrael: Počátek nenávisti a konfliktu

- CZ24 News | 21. listopadu 2023

IZRAEL / PALESTINA: Všeobecně se má za to, že kdyby arabské armády nezaútočily na Izrael bezprostředně po jeho založení v roce 1948 - nebo kdyby místní Arabové přijali rozdělení Palestiny - pak by všichni žili v míru, bez masakrů a Arabové by také měli svůj vlastní stát, stejně jako Židé.

Před první světovou válkou byla Palestina součástí Osmanské říše. Když Židé, kteří přišli do Palestiny, založili v roce 1878 první osadu, 97 % místních obyvatel byli Arabové. Staří Yishuvové (Jišuvové) – tedy Židé, kteří po staletí žili v Palestině – tvořili necelá 3 % populace (protože kromě nich žily v palestinské zemi i další menšiny – také extrémně malé ve srovnání s Araby).

Podle některých židovských zdrojů Židů v Palestině bylo 8 %, každopádně Arabové tvořili absolutní většinu – přes 90 % populace.

Je možné za takových výchozích údajů a v takových podmínkách nekrvavě vytvořit národní stát pro tu či onu menšinu? Očividně ne. To, co dnes vidíme, je nevyhnutelným výsledkem daných akcí. Bylo by chybou se domnívat, že palestínští Arabové se dají koupit, že budou souhlasit s rozdělením své země, že prostě odejdou a na všechno zapomenou.

! Není možné vytvořit národní stát pro zástupce jedné národnosti na území, které je z 97 % obydleno zástupci jiné národnosti, bez nevyhnutelných etnických čistek a věčné války. Historická Palestina byla odsouzena k desetiletím krveprolití dlouho před vyhlášením Izraele.

Po první světové válce dostali Britové mandát nad Palestinou.

2. listopad 1917 se datuje Balfourova deklarace – oficiální dopis britského ministra zahraničí Arthura Balfoura odeslaný lordu Lionelu Walteru Rothschildovi, předsedovi britské sionistické organizace, ve kterém navrhoval vytvoření „národního domova pro židovský národ“ v Palestině.

Podle osmanských záznamů obyvatelstvo Palestiny v roce 1915 tvořilo 95 % Arabů a 5 % Židů. Balfour píše:

„Slabým místem naší pozice je samozřejmě to, že v případě s Palestinou vědomě a oprávněně odmítáme uznat princip sebeurčení. Kdybychom to konzultovali s místními obyvateli, nepochybně by vynesli protižidovský rozsudek. Naše zdůvodnění naší politiky je, že Palestinu považujeme za naprosto výjimečný případ; že považujeme židovskou otázku za záležitost světového významu a že podle našeho názoru mají Židé historické právo na domov na své starověké zemi za předpokladu, že jim může být poskytnut domov bez vyvlastnění nebo utlačování současných obyvatel.“

„V Palestině ani nenavrhujeme koordinovat přání současných obyvatel země, i když se americká komise zajímala, jaká jsou. Čtyři velmoci jsou oddány sionismu. A sionismus, správný nebo ne, dobrý nebo špatný, má kořeny ve stoletých tradicích, v současných potřebách, v budoucích nadějích, které mají mnohem hlubší význam než přání a předsudky 700 000 Arabů, kteří nyní obývají tuto starobylou zemi.“

Britové ignorovali názor palestinských Arabů (95 % populace).

Proč jsou sionistické nároky na Palestinu vykreslovány jako „naprosto výjimečné“?

Co je dělá důležitějšími než obavy a touhy jiných národů, které nemají své vlastní státy?

Proč by měly být sionistické aspirace realizovány na úkor palestinských Arabů?

Tyto otázky leží v jádru teze „Izrael je nelegitimní stát“. Nelegitimní především pro většinu Palestinců.

Je třeba hovořit o tom, že situaci to jen zhoršilo?

V roce 1919 americký prezident Woodrow Wilson vyslal Henryho Kinga a Charlese Cranea, aby prozkoumali politickou situaci v Palestině. 28. srpna 1919 předložili vládě oficiální zprávu („Zpráva komise Kinga-Cranea“), která uváděla následující:

„V projevu ze 4. července 1918 prezident Wilson stanovil následující princip jako jeden ze čtyř velkých „cílů, za které bojovaly sjednocené národy světa“:

„Řešení jakékoli otázky, ať už jde o území, suverenitu, ekonomickou strukturu nebo politické vztahy musí být učiněny na základě svobodného rozhodování lidí, kterých se to bezprostředně týká, a nikoli na základě materiálních zájmů nebo výhod některých jiných národností nebo národů, které by si mohly přát něco jiného kvůli svému vnějšímu vlivu nebo nadvládě.“

Pokud se řídíme touto zásadou, že přání lidu Palestiny by měla mít rozhodující vliv na to, co s ní udělat, pak je třeba mít na paměti, že nežidovská populace Palestiny – téměř 9/10 – je silně proti veškerému sionistickému programu. Tabulka ukazuje, že neexistuje nic, v čem by obyvatelstvo Palestiny bylo jednomyslnější než v této otázce. Vystavit takto naladěný národ neomezené židovské imigraci a neustálému finančnímu a sociálnímu tlaku s cílem, aby se vzdal země, by bylo hrubým porušením právě citovaného principu a práv národu, i když by to bylo v souladu s formami zákona.“

„Mírová konference nesmí zavírat oči před skutečností, že protisionistické nálady v Palestině a Sýrii jsou silné a nelze je snadno ignorovat. Ani jeden britský důstojník, se kterým komise konzultovala nevěřil, že sionistického programu lze dosáhnout jinak než silou zbraní. Důstojníci obecně věřili, že k zahájení programu bude zapotřebí alespoň 50 000 vojáků. To samo o sobě svědčí o silném pocitu nespravedlnosti k sionistickému programu ze strany nežidovského obyvatelstva Palestiny a Sýrie.

Rozhodnutí, která k vyplnění vyžadují armádu, jsou někdy nezbytná, ale rozhodně je nelze přijímat neoprávněně v podmínkách závažné nespravedlnosti. Neboť původní tvrzení, často vyslovované sionistickými mluvčími, že mají „právo“ na Palestinu na základě skutečnosti, že ji Židé obsadili před 2000 lety, lze jen stěží brát vážně.“

Je zajímavé, že King a Crane byli evangelisty a sympatizovali se sionistickým projektem.

Většina Palestinců se vyslovila pro život v rámci jediného arabského Šamu (Levant).

Nyní něco málo k plánu OSN na rozdělení Palestiny (1947) – podle něj měla být palestinská území rozdělena na dva státy (arabský a židovský).

“Arabové mohli mít stát v roce 1947.”

Obyvatelstvo židovského státu navrhovaného OSN sestávalo ze 45 % Arabů. Židů tam bylo jen 55 %.

Je zřejmé, že s téměř polovinou arabské populace židovský stát nejenže nebyl ve své podstatě

židovský, ale mohl se brzy stát zcela nebo převážně arabským z demografických důvodů.

Za těchto podmínek sionističtí vůdci – včetně Davida Ben-Guriona – obhajovali etnické čistky Arabů. Plán na rozdělení Palestiny se sionistům příliš nelíbí, ale Ben-Gurion ho chválil jako první krok k následné expanzi.

Josef Weitz, ředitel Židovského národního fondu, řekl:

“Musí být jasné, že v této zemi není místo pro oba národy (Araby a Židy)... Jediný způsob je přesídlit odtud Araby do sousedních zemí, všechny... Ani jedna vesnice nebo kmen by měl zůstat.”

“Arabové se měli smířit s rozdělením Palestiny v roce 1947.”

Před rozdělením tvořili Židé méně než 33 % populace a vlastnili 7 % území, ale v důsledku rozdělení dostali 54,5 % území a také 80 % citrusové a obilné zemědělské půdy Palestiny.

Arabové byli očekávaně pobouřeni a rozdělení nepřijali.

Záměr vyhnat Araby měl podobu oficiálního dokumentu – tzv. plán Dalet.

To je sionistický válečný plán realizovaný během první arabsko-izraelské války (1947 – 1949). Byl vytvořen s cílem zmocnit se palestinského území v rámci přípravy na vytvoření židovského státu. Plán vypracovala Haganah (*Židovská sionistická vojenská podzemní organizace v Palestině, existovala od roku 1920 do roku 1948 během britského mandátu Palestiny, pozn.red.*) na žádost Davida Ben-Guriona a schválen byl 10. března 1948.

Plán Dalet byl soubor pokynů pro nastolení kontroly nad podmandatorní Palestinou, vyhlášení židovského státu a ochranu jeho hranic a obyvatel, včetně židovské populace mimo hranice, „před a v očekávání“ invaze pravidelných arabských armád.

Podle šéfa izraelské vojenské rozvědky (1955 – 1959) a tehdejšího profesora mezinárodních vztahů a blízkovýchodních studií na Hebrejské univerzitě v Jeruzalémě Jehoshafata Harkabi plán Dalet zahrnoval dobytí arabských měst a vesnic uvnitř a podél hranice území přiděleného židovskému státu v plánu rozdělení OSN.

V případě odporu mělo být obyvatelstvo dobytých vesnic vyhnáno z židovského státu. Pokud by nedošlo k odporu, mohli obyvatelé zůstat a žít pod vládou židovské vojenské správy.

Plán Dalet konkrétně hovořil o získání kontroly nad oblastmi za hranicemi židovského státu, všude kde žili Židé. Tento bod vyvolává mnoho kontroverzí – někteří historici tvrdí, že šlo o sebeobranu, ale podle jiných byl plán původně zaměřen na vyhnání a etnické čistky Arabů, protože to bylo nedílnou součástí předem naplánované strategie sionistů.

Snad nejslavnější citát z plánu Dalet:

“4. Provádění operací proti obydleným oblastem protivníka umístěných v našem obranném systému nebo v jeho blízkosti s cílem zabránit jejich použití jako základen aktivními ozbrojenými silami.

Tyto operace lze rozdělit do následujících kategorií:

Zničení vesnic (zapalování, výbuchy a zakopávání min v troskách), zejména těch obydlených oblastí, které je obtížné neustále kontrolovat.

Provádění pátracích a kontrolních operací v souladu s následujícími pravidly: obklíčit vesnici a provádět v ní průzkum. V případě odporu musí být ozbrojené síly zničeny a obyvatelstvo vyhnáno za hranice státu.

Vesnice, které byly zdevastovány výše popsaným způsobem, by měly být zahrnuty do trvalého obranného systému a podle potřeby opevněny. Pokud se neobjeví žádný odpor, posádkové jednotky vstoupí do vesnice a zaujmou pozice v ní nebo na místech, která poskytují úplnou taktickou kontrolu. Důstojník velící jednotce ve vesnici zabaví všechny zbraně, bezdrátová zařízení a vozidla. Navíc zadrží všechny politicky podezřelé osoby. Po konzultaci s [židovskými] politickými úřady budou ustanoveny orgány složené z obyvatel vesnice, aby řídily vnitřní záležitosti obce. V každém regionu bude jmenován [Žid] odpovědný za organizaci politických a administrativních záležitostí všech [arabských] vesnic a měst, které leží v tomto regionu.“

Takže plán OSN na rozdělení Palestiny (1947) se nelíbil ani Arabům ani Židům-sionistům, — ale ti ho přijali jako záminku pro budoucí expanzi. Obyvatelstvo předpokládaného židovského státu bylo doslovně z 45 % arabské.

Bez války, Nakby (vyhánění palestinských Arabů) a aktivního přesídlování Židů ze zahraničí by se Arabové v židovském státě během pár generací stali většinou – a pak by židovský stát prostě přestal existovat.

Navíc válka, krveprolití, masová migrace a etnické čistky jsou v případě rozdělení území bohužel tvrdou realitou. Není možné bezbolestně vytýčit „ideální hranice“. Toho nebylo možné dosáhnout během dělení Britské Indie (1947) – a bylo to nevyhnutelné během dělení Palestiny.

Nakba je obvykle srovnávána s židovskými pogromy v arabských zemích a vysídlením Židů z těchto zemí. Taková opatření se ukázala hroznou chybou arabských vlád – a to nejen z morálního hlediska, ale také z čistě utilitárního, protiizraelského postoje, kterého se arabské úřady držely.

Vyhoštění Židů z arabských států dalo Izraeli statisíce židovských uprchlíků, kteří pomohli zvýšit židovskou přítomnost ve Svaté zemi. Pokud by arabské vlády umožnily Židům žít v míru ve svých domovských zemích, Izrael by pravděpodobně během několika generací přestal existovat kvůli vysoké arabské porodnosti. (Například většina iráckých Židů nebyli sionisté a rádi by zůstali doma ve svém rodném Iráku; o tom psal Avi Shlaim).

Jak historie ukazuje, sionistické argumenty nejsou příliš přesvědčivé při přesvědčování lidí, aby se přestěhovali do Izraele a zůstali tam. Většina současných Židů nežije v Izraeli a je nepravděpodobné, že by se tam v dohledné době přestěhovali. Spojené státy mají největší židovskou komunitu na světě – a nic nenavědčuje tomu, že by miliony těchto lidí v dohledné době opustily New York, Miami Beach a Beverly Hills.

Lví podíl na izraelské populaci tvořili zoufalí Mizrahim a Sefardé, kteří neměli kam jít. Je možné, že kdyby měli jinou možnost přestěhování, mnozí by ji využili.

Příklad: alžírští Židé jsou dokonalým příkladem. Naprostá většina Židů, kteří v 60. letech uprchli z Alžírska, si před Izraelem zvolila Francii (měli francouzské pasy). Většina marockých Židů s francouzskými pasy také odešla do Francie a někteří do Kanady. Ne všichni Mizrahimové a Sefardé opravdu chtěli žít v mladém židovském státě, obklopeni nepřátelskými sousedy, ale prostě neměli jinou možnost. Zní to ironicky, ale tehdy to byly arabské vlády, které pomohly Izraeli získat významnou převahu židovského obyvatelstva.

A nakonec, odkud se u Arabů (a nejen) bere nenávist k Izraeli? Koneckonců, každý v historii někoho zabil, zmocnil se cizích území a prolil řeky krve. Proč je Izrael ve srovnání s ostatními jiný? Možná je

to záležitost antisemitismu a judeofobie?

Založení Izraele je jedinečný fenomén, který snad nemá obdoby. Sionističtí Židé vytvořili jediné národní hnutí v historii, které se snažilo vytvořit stát v zemi, kde sami ani nežili. Sionistické hnutí bylo oficiálně založeno v roce 1897 ve Švýcarsku, kdy se konal první Světový sionistický kongres. Jeho cílem bylo vytvořit v Palestině židovský stát, jehož obyvatelstvo tehdy tvořilo 96 % Arabů a 4 % Židů. V 19. stol. asi 90 % Židů celého světa žilo v Evropě. V roce 1882 žilo v Palestině pouze 0,3 % ze všech Židů na planetě.

Existuje nějaké jiné národní hnutí srovnatelné se sionismem? Jak vytvořit stát pro národ tam, kde 99,7 % lidí tohoto národa nežije?

Kurdové žijí v Kurdistánu, Tibetané v Tibetu, Korsičané na Korsice, Irové v Severním Irsku, Katalánci v Katalánsku. Žádné jiné národní hnutí se nesoustředilo na vybudování státu ve vzdálené zemi, která je téměř celá obývaná jinými národy.

K dosažení hlavního cíle sionismu muselo dojít na úkor palestinských Arabů. Věčná válka, jejíž další kolo nyní vidíme, byla nevyhnutelná. Nelze slíbit rozdělení země bez konzultace s jejími obyvateli.

Teze ze série „kdyby Arabové souhlasili s rozdělením, pak by všichni žili šťastně až do smrti“ nefungují. Britové přijali Balfourovu deklaraci, aniž by zohlednili názory palestinských Arabů. Obyvatelstvo které země by radostně uvítalo zprávu o rozdělení jejich vlasti zcela cizím impériem?

Zároveň sionisty popudilo, že obyvatelstvo jejich nového židovského státu bylo ze 45 % arabské.

David Ben-Gurion a další sionističtí vůdci jasně vyjádřili své záměry ohledně Arabů - a realizovali je během První arabsko-izraelské války.

ZPRACOVAL: Janinna/Pokec24

[ZDROJ](#)